

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. G.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Praha 7, Jana Zajíce 36, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 55 Az 37/2005 – 96,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 3. 2005, č. j. 55 Az 37/2005 – 96, zamítl žalobu žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2002, č. j. OAM-4311/VL-11-04-2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále žalobkyni neudělil azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztáhl na žalobkyni překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba ze dne 13. 11. 2002 není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včas kasační stížnost (podání ze dne 10. 5. 2005) a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedla, že kasační stížnost podává ze zákonných důvodů specifikovaných v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Namítala, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, a shledala vážná pochybení všech orgánů rozhodujících v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Tvrdila, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a na Ukrajině jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Žalobkyně požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhla, aby bylo rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 16. 6. 2005, č. j. 55 Az 37/2005 – 106, zamítl návrh žalobkyně ze dne 10. 5. 2005 na ustanovení zástupce. Kasační stížnost podanou proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 5. 2006, č. j. 4 Azs 377/2005 – 132, zamítl.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. 8. 2006, č. j. 55 Az 37/2005 – 150, stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení odstranila nedostatek svého podání ze dne 10. 5. 2005 spočívající v tom, že stěžovatelka není zastoupena advokátem. Současně stěžovatelku poučil o tom, že nevyhoví-li této výzvě ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne.

Dne 27. 9. 2006 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil plnou moc, kterou stěžovatelka dne 2. 8. 2006 udělila Mgr. Andreji Perepečenovovi, advokátovi, a dospěl k závěru, že i přes absenci výslovného zmocnění nejsou pochybnosti o projevu vůle stěžovatelky směřujícímu k tomu, aby byla tímto advokátem zastoupena i v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud následně zjistil, že podaná kasační stížnost nesplňuje náležitosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s., proto poté usnesením ze dne 9. 11. 2006, č. j. 4 Azs 201/2006 – 166, vyzval zástupce stěžovatelky, aby ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, aby sdělil, v čem konkrétně spatřuje pochybení krajského soudu ve smyslu uplatňovaných důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Současně poučil zástupce stěžovatelky o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítne. Uvedené usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 20. 11. 2006.

Zástupce stěžovatelky však na výzvu soudu k doplnění kasační stížnosti nereagoval. Za této procesní situace nezbývá než konstatovat, že kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 téhož zákona.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinna nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá (zde ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.), ale je povinna tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Toto však stěžovatelka v posuzované věci neučinila. Z textu kasační stížnosti

tak není seznatelné, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatelku domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měla pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5, v němž je uvedeno, že *soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.*

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *uplatní-li stěžovatel v kasační stížnosti důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ...* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43, www.nssoud.cz).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatelka uvedla pouze obecný odkaz na důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., avšak nespecifikovala konkrétní skutečnosti, které k naplnění uváděných důvodů podle jejího názoru vedly. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka byla prostřednictvím svého zástupce řádně vyzvána k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byla poučena o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranila, přestože je zastoupena advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelkou doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu